Diumenge 15 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,25-37): En aquell temps, succeí que un doctor de la Lleii (...) preguntà a Jesús: «I qui és el meu proïsme?».

I replicant Jesús, digué: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó, i va caure en mans d'uns bandits, els quals, després d'espoliar-lo i omplir-lo de nafres, se n'anaren, deixant-lo mig mort. Casualment, baixava per aquell camí un sacerdot, i en veure'l, continuà endavant per l'altre costat. També un levita, de manera semblant, en arribar a aquest lloc, el veié i continuà endavant per l'altre costat. Però un cert samarità que feia aquell camí, arribà on era ell, i en veure'l, se'n compadí, s'hi atansà, li va embenar les ferides posant-hi oli i vi, el muntà damunt la seva cavalcadura, el dugué a l'hostal i tingué cura d'ell (...)».

Paràbola del bon samarità. La nostra fragilitat és font d'un gran tresor

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos del Papa Francesc)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, el Senyor ens convida a abraçar la nostra fragilitat com a font d'un gran tresor evangelitzador. Solament qui es reconeix vulnerable és capaç d'una acció solidària.

Compadir-se ("patir-amb") del que està caigut a la vora del camí és l'actitud de qui reconeix en l'altre la seva pròpia imatge, barreja de terra i tresor: estima aquesta imatge, s'apropa a ella i descobreix que les ferides que guareix en el germà són ungüent per a les seves pròpies.

—Ni els bandolers ni els qui passen de llarg davant del caigut tenen consciència del seu tresor ni del seu fang. Els primers no valoren ni la seva pròpia vida i, per això, s'atreveixen a deixar el caigut quasi mort. El sacerdot i el levita valoren llurs vides, però parcialment; s'atreveixen a mirar només una part, la que ells creuen valuosa: se saben escollits i estimats per Déu, però no s'atreveixen a reconèixer-se argila, fang fràgil. El caigut els fa por i no saben reconèixer-lo: com podrien reconèixer el fang dels altres si no accepten el propi?